

Arrest

nr. 122 194 van 7 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 4 april 2014 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 maart 2014 houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11) diezelfde dag aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 april 2014 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MANZANZA, die loco advocaat C. KAYEMBE MBAYI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 31 maart 2014 op de luchthaven van Zaventem onderschept door de Federale Politie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 31 maart 2014 een beslissing van weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11).

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

*“Op 31/03/2014 om 12.40 uur aan de gensdoorlaatpost BRUNAT, werd door ondergetekende, (...),inspecteur mevrouw naam A.(...) voornaam A.(...) A.(...) geboren op (...) te (...), geslacht (m/v) Vrouwelijk die de volgende nationaliteit heeft Angola wonende te [...] houder van het document nationaal paspoort van Angola nummer N1443402 afgegeven te SME Luanda op : 16.07;2013 houder van het visum nr. 003625547 van het type C afgegeven door Portugese ambassade in Luanda geldig van 10.11.2013 tot 08.05.2014 voor een duur van 90 dagen, met het oog op : toerisme + 1 kind, M.(...), N.(...) F.(...) Paspoort n° PC 180103535 Kigali 04/01/2010 Visum N° 010938978 type C door Belgische Ambassade Geldig van 12.11.2013 tot 17.12.2013 duur van het verblijf 20 dagen. afkomstig uit Luanda met SN354(...), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid of artikel 6 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende redenen : (...)
(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)
Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart naar Parijs (Frankrijk) door te reizen voor de aankoop van kleding. Ze beschikt over geen enkel document (facturen, brochures, plannetjes) en heeft geen contactgegevens (namen, telefoonnummers, adressen) hetwelk haar reismotief kan staven. Verder legt betrokkene een hotelreservatie van het “Hipotel Paris Bordeaux Menilmontant” hotel in Parijs voor doch bij verificatie van de Federale Politie van de reservatie op het internet blijkt deze te zijn geannuleerd. Betrokkene is in het bezit van een Schengenvisum afgeleverd door de Portugese ambassade in Luanda doch zij heeft geen intentie om naar Portugal door te reizen. Volgens de visumcode (EG-verordening nummer 810/2009) dient het hoofdreisdoel zich te situeren in het land van afgifte van het visum. (...)”*

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 31 maart 2014 eveneens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. De tweede bestreden beslissing omvat een maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

2.2. Uit de bijlagen bij het verzoekschrift blijkt trouwens dat de raadsman van verzoekster een verzoekschrift heeft ingediend ter griffie van de Raadkamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Brussel. Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats omdat de Raad hiervoor onbevoegd is wegens gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de rechtspleging

3.1. In haar verzoekschrift vraagt verzoekster het Frans als proceduretaal.

3.2. De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

3.3. Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles, deel IV, p737*).

3.4. Bijgevolg dient de zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden behandeld in taal van de bestreden beslissing, in casu het Nederlands, waardoor de vraag van verzoekster niet kan worden ingewilligd.

4. Over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

4.1. Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat de vordering kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2.1. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530). Zoals vermeld onder punt 3.1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

4.2.2. In haar verzoekschrift voert verzoekster het volgende aan met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid:

*“Attendu que la requérante a pris un temps de congé après des années de travail ;
Qu'elle a prévu seulement 18 jours ensuite elle retournerait reprendre son travail ;
Que le temps très court qui lui reste ne permet pas de diligenter une procédure ordinaire ;
Par conséquent, l'extrême urgence est justifiée.”*

4.2.3. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster sedert 31 maart 2014 van haar vrijheid werd beroofd. Verzoekster kan op elk moment naar haar land van herkomst worden teruggedreven. Het lijkt aannemelijk dat de behandeling van een eventuele gewone vordering tot schorsing en nietigverklaring te laat zou komen waardoor dit rechtsmiddel zijn effectiviteit dreigt te verliezen. De verwerende partij betwist het dringend karakter van de vordering niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

4.3. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

4.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

4.3.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van

het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 5 en 15 van de Schengenovereenkomst van 14 juni 1985, van artikel 32 van de Verordening 810/2009/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekster voert verder de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, van machtsoverschrijding, van het *“principe de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause, à savoir”*. Tenslotte meent verzoekster dat er sprake is van een schending van het non-discriminatiebeginsel en van de onwettigheid van de bestreden beslissing. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

“Le requérant souhaite faire au Conseil les observations suivantes ;

Qu'à supposer que le conseil estime que l'auteur de l'acte est compétent, quod que non établi.

Une décision privative de liberté en vue d'un refoulement doit satisfaire aux principes de proportionnalité et de subsidiarité ;

De la combinaison des articles 5 et 18 de Convention européenne des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales, il se déduit que la détention des étrangers doit répondre à une exigence d'efficacité et de proportionnalité ; Attendu qu'une preuve de réservation d'hôtel a été produite dès le dépôt du dossier à l'Ambassade belge en Angola, selon les exigences en vigueur avant l'octroi d'un visa.

Qu'à cet effet, elle produit à l'appui de ses déclarations, la copie de la confirmation de sa réservation, lui envoyé par HIPOTEL Paris Bordeaux Ménilmontant.

Qu'il y a également lieu de rappeler qu'au niveau de Luanda hormis les contrôles effectués par les douaniers de la place, les compagnies aériennes, en l'occurrence, la SN Brussels Airlines, organise également un contrôle accru au pied de l'avion, et cela à la demande des autorités belges;

Qu'à cet effet, la requérante produit son BQARDING PASS, tamponné du cachet de la sécurité du transporteur SN,

Que la demande a été introduite plusieurs semaines à l'avance.

Que les services compétents de l'administration de l'Offices des étrangers ont donc eu le temps, d'examiner la demande et détecter les éventuelles intentions frauduleuses;

Qu'une telle administration avait la latitude de refuser le visa si le but du voyage était suspect ;

Que pour les besoins de la cause, elle a déposé les documents requis et par là, satisfait aux conditions légales d'obtention de visa au sens de la loi du 15/12/1980 sur l'accès au territoire, le séjour, rétablissement et l'éloignement des étrangers;

Elle joint à cet effet toute une série de documents probants avec" lesquels elle a voyagé :

- *Copie d'une souscription à l'assurance couvrant la durée de son voyage hors de son pays.*
- *Copie de son BOARDING PASS, tamponné du cachet de la sécurité du transporteur SN.*
- *Copie de la confirmation de sa réservation, lui envoyé par HIPOTEL Paris Bordeaux Ménilmontant.*

Tous ces éléments démontrent à suffisance la réalité et l'effectivité de ses attaches en Angola et met à néant les soupçons de détournement du but de son voyage dans l'espace européen;

Il échet de rappeler les termes des articles 5 et 15 de la convention de Schengen qui définissent les conditions d'octroi d'un visa pour un court séjour: Article 5

1. Pour un séjour n'excédant pas trois mois, l'entrée sur les territoires des Parties Contractantes peut être accordée à l'étranger qui remplit les conditions ci-après:

- a) *posséder un document ou des documents valables permettant le franchissement de la frontière/déterminés par le Comité Exécutif, '*
- b) *être en possession d'un visa valable si celui-ci est requis/*

c) présenter le cas échéant les documents justifiant de l'objet et des conditions du séjour envisagé et disposer des moyens de subsistance suffisants/ tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un État tiers dans lequel son admission est garantie/ ou être en mesure d'acquérir légalement ces moyens/

d) ne pas être signalé aux fins de non-admission/

e) ne pas être considéré comme pouvant compromettre l'ordre public/ la sécurité nationale ou les relations internationales de l'une des Parties Contractantes.

2. L'entrée sur les territoires des Parties Contractantes doit être refusée à l'étranger qui ne remplit pas l'ensemble de ces conditions/ sauf si une Partie Contractante estime nécessaire de déroger à ce principe pour des motifs humanitaires ou d'intérêt national ou en raison d'obligations internationales. En ce cas/ l'admission sera limitée au territoire de la Partie Contractante concernée qui devra en avvertir les autres Parties Contractantes.

Ces règles ne font pas obstacle à l'application des dispositions particulières relatives au droit d'asile ni de celles de l'article 18.

3. Est admis en transit l'étranger titulaire d'une autorisation de séjour ou d'un visa de retour délivrés par l'une des Parties Contractantes ou/ si nécessaire/ de ces deux documents/ sauf s'il figure sur la liste de signalement nationale de la Partie Contractante aux frontières extérieures de laquelle il se présente.

Article 15

En principe/ les visas mentionnés à l'article 10 ne peuvent être délivrés que si l'étranger satisfait aux conditions d'entrée fixées à l'article S, paragraphe 1/ points a) c)/ d) et e).

Que par ailleurs, l'article 32 du règlement (CE) n0810/2009 :

Sans préjudice de l'article 25, paragraphe 1, le visa est refusé; a) si le demandeur:

i) présente un document de voyage faux ou falsifié,

ii) ne fournit pas de justification, quant à l'objet et aux conditions du séjour envisagé,

iii) ne fournit pas la preuve qu'il dispose de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du

séjour envisagé que pour le retour dans son pays d'origine ou de résidence, ou pour le transit vers un pays tiers dans lequel son admission est garantie, ou n'est pas en mesure d'acquérir légalement ces moyens,

iv) a déjà séjourné sur le territoire des États membres pendant trois mois au cours de la période de six mois en cours, sur la base d'un visa uniforme ou d'un visa à validité territoriale limitée,

v) tait l'objet d'un signalement diffusé dans le SIS aux fins d'un refus d'admission, FR 15.9.2009

Journal officiel de l'Union européenne L 243/pas lieu à la perception d'un droit...

vi) est considéré comme constituant une menace pour l'ordre public, la sécurité intérieure ou la santé publique, au sens de l'article 2, point 19, du code frontières Schengen, ou pour les relations internationales de l'un des États membres, et, en particulier, qu'il a fait l'objet, pour ces mêmes motifs, d'un signalement dans les bases de données nationales des États membres aux fins de non-admission, ou

vii) s'il y a lieu, n'apporte pas la preuve qu'il dispose d'une assurance maladie en voyage adéquate et valide;

ou

b) s'il existe des doutes raisonnables sur l'authenticité des documents justificatifs présentés par le demandeur ou sur la véracité de leur contenu, sur la fiabilité des déclarations effectuées par le demandeur ou sur sa volonté de quitter le territoire des États membres avant l'expiration du visa demandé. 2, La décision de refus et

Il ressort toutes les dispositions précédentes que le requérant a rempli toutes les conditions d'octroi du visa.

Qu'il y a donc lieu de la rétablir dans ses droits."

4.3.2.2. Vooraf merkt de Raad op dat verzoekster zich met haar betoog inzake de artikelen 5 en 18 van het EVRM richt tegen de vrijheidsberovende maatregel, waarvoor de Raad, zoals hierboven uiteengezet (zie punt 2.1-2.2) niet bevoegd is.

4.3.2.3. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de

overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoekster zet in haar middelen niet uiteen hoe het beginsel van behoorlijk bestuur of het non-discriminatiebeginsel geschonden zouden zijn zodat de schending van deze beginselen niet op ontvankelijke wijze werd aangevoerd.

4.3.2.4. Waar verzoekster de schending aanvoert van het *“principe de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause”*, voert zij in wezen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.3.2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

4.3.2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.3.2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;”

4.3.2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van de interpellatie door de grensinspectie in Zaventem op 31 maart 2013 verklaarde dat zij wenste door te reizen naar Parijs om aldaar een zeventiental dagen te verblijven om er kleren te kopen. In het proces-verbaal werd opgemerkt dat verzoekster niet in het bezit was van enige toeristische informatie en dat de hotelboeking voor het *“Hipotel Paris Bordeaux Menilmontant”* werd geannuleerd. Verder bleek het volgende: *“In het systeem Belvis werd het visum aan betrokkene afgeleverd voor een bezoek aan Portugal. Hiervoor werd blijkbaar een hotelreservatie getoond voor een hotel in Lissabon. In het paspoort van betrokkene vinden wij een weigeringsstempel terug van Portugal. Deze was op datum van 27/02/14. Op de vraag waarom zij aldaar de toegang werd geweigerd zegt zij ons dat ze ter plaatse had vastgesteld dat de kleding er niet mooi was en dat ze daarom gevraagd heeft aan de plaatselijke politiediensten om haar maar terug*

te sturen naar Angola. Dit lijkt ons dus helemaal niet geloofwaardig. De ware reden van haar weigering (reismotief) wil zij ons blijkbaar niet zeggen.

- *Betrokkene is in het bezit van één stuk handbagage. Dit lijkt ons heel weinig voor een verblijf van 17 dagen. In haar bagage vinden wij ook enkele persoonlijke foto's terug.*
- *Op onze vraag of ze iemand kent in Europa zegt zij ons dat haar zus aldaar zou wonen. Zij is enkel in het bezit van een telefoonnummer van deze persoon. Wanneer wij dit nummer proberen te bereiken komen wij op een antwoordapparaat terecht. Betrokkene zegt ons dat haar zuster haar zal opzoeken in het hotel.”*

4.3.2.9. Verzoekster lijkt in haar middel in de eerste plaats de bevoegdheid van de steller van de akte in twijfel te trekken of minstens niet bewezen te achten. De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat op de bestreden beslissing de elektronische handtekening prijkt van mevr. V. P., die als attaché tewerkgesteld is bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt in dit verband het volgende:

“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...) artikel 3, eerste lid,(...)”

De steller van de akte was bijgevolg wel degelijk bevoegd om de bestreden beslissing te nemen. Daarnaast blijkt dat de beslissing aan verzoekster ter kennis werd gebracht door dhr. inspecteur J. A., die als grenscontroleambtenaar is tewerkgesteld op de luchthaven van Zaventem. Verzoekster toont niet aan dat deze individuen niet bevoegd zouden zijn om de bestreden beslissing te nemen.

4.3.2.10. Vervolgens legt verzoekster thans opnieuw de bevestiging van haar hotelreservatie neer, maar zij betwist niet dat uit onderzoek van de Federale Politie was gebleken dat deze reservatie ondertussen werd geannuleerd. Het loutere feit dat verzoekster bij haar vertrek uit Luanda zou zijn gecontroleerd, dat zij een ‘boarding pass’ kreeg die werd afgestempeld na veiligheidscontrole en dat zij over een reisverzekering beschikt, waarvan zij de bewijzen als bijlagen bij onderhavig verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 3-5), doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij haar reisdoel bij binnenkomst op het grondgebied onvoldoende kon staven door middel van stukken en/of geloofwaardige verklaringen.

4.3.2.11. Voor zover verzoekster oppert dat de Belgische overheden bij haar visumaanvraag de mogelijkheid hadden om haar aanvraag te onderzoeken, merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster reisde met een Portugees visum dat reeds aanleiding had gegeven tot een weigering van toegang in Portugal op 27 februari 2014. De Belgische overheid heeft dus nooit beschikt over de “*latitude de refuser le visa*” omdat het reisdoel verdacht was, zoals verzoekster beweert.

4.3.2.12. Verzoekster citeert in haar middel de tekst van de artikelen 5 en 15 van het Schengenakkoord van 14 juni 1985 en van artikel 32 van de Visumcode. Deze bepalingen bevatten de voorwaarden waaraan de vreemdeling moet voldoen om in aanmerking te komen voor de toekenning van een visum, maar zij verlenen de vreemdeling geen recht op toegang tot de Schengenzone. De Raad merkt trouwens op dat de artikelen 5 en 15 van het Schengenakkoord werden ingetrokken door artikel 56 van de Visumcode en wijst tevens op artikel 30 van diezelfde Visumcode waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan het bezit van een visum als zodanig niet automatisch een recht op binnenkomst kan worden ontleend. Het feit dat verzoekster desgevallend de voorwaarden zou vervullen voor de toekenning van een visum belet de grenscontrole-instanties niet om deze voorwaarden bij binnenkomst op het grondgebied te verifiëren en ontslaat verzoekster evenmin van haar verantwoordelijkheid om bij binnenkomst haar reisdoel te staven door middel van stukken en/of overtuigende verklaringen. Het is geenszins kennelijk onredelijk om op grond van de gedane vaststellingen te besluiten tot een weigering van toegang met terugdrijving.

4.3.2.13. Er werd geen schending aangetoond van de Visumcode. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische motieven. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

4.4. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

4.4.1. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2.1. Verzoeker roept het volgende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in:

*"Attendu que la requérant est employée de son état;
Qu'après avoir travaillé pendant plusieurs années, elle s'est permises de projeter un voyage en vu de prendre du repos et à profiter du produit de ses efforts;
C'est ainsi qu'elle a décidé de se rendre pour sa première fois en Belgique afin de découvrir ce pays qui est tant réputé pour ces sites historiques;
Qu'un tel voyage demande une réorganisation du travail, car il y toute une série de disposition à prendre (recherche d'un remplaçant, renvoi de certains dossiers, traitement de certains dossiers urgents, etc.);
Qu'il y a également lieu de relever que la requérante s'est beaucoup investie aussi bien financièrement qu'émotionnellement pour la concrétisation de son voyage.
Qu'un tel refoulement aura sans conteste des conséquences financières incalculable pour la requérante, au vu des sommes engagée pour son voyage et de la situation économique peu flatteuse de son pays.
Qu'il y a également lieu de relever que les personnes ainsi refoulées sont généralement accueillis et dépouillés par les agents de la sûreté;
Qu'il y a également lieu de relever qu'après un tel refoulement, la requérante, à l'instar de beaucoup sera fichée au niveau des frontières, non seulement de la Belgique mais des autres pays de l'espace Schengen ;
Qu'à chaque fois qu'elle tentera d'introduire une nouvelle demande de visa, il lui sera opposé le fait d'avoir tenté de pénétrer abusivement dans l'espace Schengen, avec comme conséquence un refus immédiat et sans appel du visa;
Qu'une telle situation est préjudiciable dans la mesure où cela ne concernera pas seulement la Belgique, mais tous les pays de l'espace Schengen ;
Qu'elle ne pourra donc plus prétendre s'y rendre ni en congé ni pour affaire;*

*Qu'une telle tache dans son dossier, alors qu'il s'agit d'une première tentative de voyage qui par ailleurs a été concluante, est sans conteste un préjudice grave et difficilement réparable, au regard des efforts accrus qu'elle a fournis pour obtenir un tel sésame,
Et cela est d'autant plus vrai qu'aucune illégalité ni aucune attitude frauduleuse ne lui sont reprochées.
Elle n'a donc fait que suivre la procédure classique et légale;
Que le problème de guide touristique et de réservation d'hôtel peut donc être mis Sur le compte de son inexpérience en matière de voyage, tant c'est la première fois pour elle de se rendre dans l'espace Schengen ;
Qu'il y a une telle disproportion dans la mesure que le dommage est considérable;
Que le risque de préjudice grave et difficilement réparable est sans conteste établi;"*

4.4.2.2. Verzoekster koppelt haar nadeel aan de middelen die zij heeft geïnvesteerd in haar toeristisch verblijf in België. Volgens verzoekster wenste zij voor de eerste keer naar België te komen "afin de découvrir ce pays qui est tant réputé pour ces sites historiques". De Raad merkt echter op dat verzoekster voorzien was van een visum voor Portugal en dat zij ter gelegenheid van haar gehoor bij de grensinspectie verklaarde door te willen reizen naar Parijs voor de aankoop van kleding. Het door verzoekster thans aangehaalde nadeel staat haaks op haar eerdere verklaringen. Verder wijst de Raad erop dat een financieel verlies in de regel niet moeilijk herstelbaar is. Indien de bestreden beslissing onwettig zou worden bevonden, kan de verzoekende partij schadevergoeding vorderen die een genoegdoening kan vormen voor de aangevoerde schade (RvS 27 december 2004, nr. 138 886). Voor zover verzoekster emotionele schade lijdt, blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat het verstoren van de vakantieplannen niet als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan worden aanzien (RvS 19 december 2003, nr. 126 668).

4.4.2.3. Het feit dat verzoekster als gevolg van deze teruggrijping mogelijks moeilijkheden zou kennen wanneer zij in de toekomst opnieuw een visum voor België of voor het Schengengebied wil aanvragen, vormt een hypothetisch nadeel dat niet automatisch voortvloeit uit de schorsing van de beslissing tot teruggrijping. Verzoekster wijt de problemen op het vlak van de toeristische informatie en hotelreservatie aan haar gebrek aan reiservaring en zij is van mening dat de beslissing disproportioneel is omdat haar geen onwettigheid wordt verweten. Nochtans dient te worden vastgesteld dat verzoekster zich aan de Belgische grens aanbod niettegenstaande de toegang tot het Schengengebied haar reeds eerder was geweigerd op grond van haar Portugese visum, hetgeen wel degelijk wijst op frauduleuze intenties en aantoon dat het nadeel dat verzoekster dreigt te ondergaan het gevolg is van haar eigen gedrag. Een nadeel dat vooral te wijten is aan het eigen gedrag van de verzoekende partij kan de gevraagde schorsing onmogelijk verantwoorden (cf. RvS 11 maart 2004, nr. 129 143). Verzoekster blijft, ondanks haar bewering van het tegendeel, in gebreke om concrete feiten aan te brengen die op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zouden wijzen. In casu is er evenmin sprake van een evident nadeel zoals hierboven in punt 4.4.1 omschreven.

Er werd geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. De kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. TAMBORIJN